

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/150/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613000034
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kamil Ivánek
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1613000034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Kamila Ivánka a sudkýň JUDr. Ľudmily Králikovej a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci proti obžalovanému V. J., stíhanému pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/11/2013 zo dňa 03.09.2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.02.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný V. J., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom B. J. č. XXX, živnostník

podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Malacky sp. zn. 1Pv 75/13 zo dňa 26.02.2013 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 25.02.2013 v čase o 08.45 h viedol v Q. na ulici 1. mája osobné motorové vozidlo zn. K. U. s ev. č. MA- XXX CL, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu Malacky, ktorá zistila, že motorové vozidlo viedol bez vodičského oprávnenia a túto činnosť vykonával napriek tomu, že rozhodnutím Okresného súdu v Nitre zo dňa 03.02.2012, č. k. 6T 12/2012 - 180, právoplatným dňa 29.05.2012, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 4 roky, pričom doba výkonu tejto sankcie v čase posudzovaného skutku neuplynula,

pretože tento skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/11/2013 zo dňa 03.09.2014 bol obžalovaný V. J. podľa § 285 písm. b) Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 1 Tr. zák. oslobodený spod obžaloby pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 25.02.2013 v čase o 08.45 h viedol v Q. na ulici 1. mája osobné motorové vozidlo zn. K. U. s ev. č. MA- XXX CL, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu Malacky, ktorá zistila, že motorové vozidlo viedol bez vodičského oprávnenia a túto činnosť vykonával napriek

tomu, že rozhodnutím Okresného súdu v Nitre zo dňa 03.02.2012, č. k. 6T 12/2012 - 180, právoplatným dňa 29.05.2012, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 4 roky, pričom doba výkonu tejto sankcie v čase posudzovaného skutku neuplynula,

tento skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 12.09.2014 na č.l. 74 odvolanie okresný prokurátor, ktoré odôvodnil samostatným písomným podaním zo dňa 23.12.2014. V tomto najskôr poukázala na vyššie uvedený napadnutý rozsudok súdu I. stupňa, ktorý aj podrobne citoval. Následne uviedol, že, s vyhodnotením dôkazov a s rozhodnutím súdu I. stupňa, ktorý obžalovaného oslobodil spod obžaloby, sa nemožno stotožniť.

Odvolaateľ je toho názoru, že obrana obžalovaného vo forme krajnej núdze podľa § 24 ods. 1 Trestného zákona je premyslená a účelová, čo možno vyvodíť z nielen samotného priebehu trestného konania, ale aj vykonaného dokazovania. Netreba opomenúť, že obžalovaný bol realizovaný v tzv. skrátenom konaní podľa § 204 Trestného poriadku, kde na svoju obhajobu v prípravnom konaní len uviedol, že vozidlo viedol preto, lebo išiel do lekárne kúpiť lieky pre svoju dcéru, ktorá trpí cukrovkou. Pred sudcom pre prípravné konanie uviedol, že ľutuje, čo vykonal, že to bola veľká nerozvážnosť a ďalej odmietol vypovedať. Následne súd vydal trestný rozkaz sp. zn. OT/11/2013, ktorým obžalovaného uznal vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa §348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti v trvaní 2 roky, proti ktorému obžalovaný podal odpor. Následne rok po skutku na hlavnom pojednávaní prišiel obžalovaný s obranou, že šoféroval preto, lebo niesol dcéru, ktorá trpí cukrovkou inzulínové pero. Nemožno sa stotožniť s úvahou, že týmto obžalovaný odvracal priamo hroziace nebezpečenstvo. Ak jeho dcére priamo hrozilo nebezpečenstvo poruchy zdravia, je nepochopiteľné, že ju matka poslala do školy a nešla si s dieťaťom pre inzulínové pero. V prípade, že dcére hrozilo nebezpečenstvo poruchy zdravia v škole, mala byť školou privolaná rýchla zdravotná pomoc. Nič z uvedeného sa nestalo a ani žiadne iné okolnosti nenasvedčujú tomu, že dieťaťu priamo hrozilo nebezpečenstvo poruchy zdravia. Je zrejmé, že zdravotný stav detí trpiacich cukrovkou je nevyspytateľný, avšak priamo hroziace nebezpečenstvo nemožno zamieňať s nevyspytateľnosťou. Ak mal súd zato že dcéra obžalovaného by bola v ohrození života, ak by si pichla

inzulín o hodinu neskôr, bolo namieste pribrať do konania znalca, ktorý by skúmal zdravotný stav dieťaťa a podal by kvalifikované vyjadrenie ohľadom už aj tak dost' hypotetickej otázky. V súvislosti s ochorením dcéry obžalovaného a predloženými lekárskymi správami, na ktoré sa súd vo svojom rozhodnutí odvolal, treba uviesť, že sa jedná o správy z júla a októbra roku 2013 a z januára roku 2014, pričom skutok sa stal vo februári roku 2013. Zároveň ani jedna lekárska správa nepotvrďuje, že by maloletá bola hospitalizovaná v dôsledku opomenutia podania inzulínovej dávky. Zo správ vyplýva, že jedenkrát bola maloletá hospitalizovaná v diabetologickej ambulancii za účelom nastavenia na inzulínovú liečbu, druhýkrát bola hospitalizovaná s podozrením na celiakiu a tretíkrát bola hospitalizovaná pre opakované zvracanie. Z lekárskeho správ je zrejmé, že stav cukru maloletej kolíše, napriek nasadenej liečbe, teda môže byť kedykoľvek v ohrození života, preto by mali obaja rodičia striktné dodržiavať nasadenú liečbu a kontrolovať maloletú.

Ďalej je potrebné uviesť, že ak mal súd zato, že v danom prípade je aplikácia § 24 ods. 1 Trestného zákona namieste, bolo jeho povinnosťou skúmať aj zásadu subsidiarity konania obžalovaného podľa § 24 ods. 2 Tr. zák., teda, či mohol nebezpečenstvo priamo hroziace odvrátiť inak, teda, či vyčerpал všetky možnosti jeho odvrátenia. Týmto skutočnosťami sa súd vôbec nezaoberal. Zaujímavé bolo, že do okamihu, kedy obžalovaný nebol zastavený políciou, sa inzulínové pero nedalo odvieť inak, ako sadnúť do svojho vozidla a odvieť ho dcéru do školy, no od okamihu, kedy bol zastavený políciou, sa podarilo vybaviť odvoz inzulínového pera inou osobou, čo tiež svedčí o účelovosti konania obvineného a jeho ignorancii k zákonu. Tiež brat obžalovaného nepotvrdil, že by mu obžalovaný viackrát volal, potvrdil len, že mu volal, až keď ho chytili policajti. Odvolaateľ sa domnieva, že v prípade, ak nemohli príbuzní obžalovaného odvieť inzulínové pero, mal na výber medzi taxíkom, autobusovou alebo železničnou dopravou, čo však ani len nevzal v úvahu. V tejto súvislosti treba zvýrazniť, že obžalovaný svojím konaním porušil nielen mu uložený trest zákazu činnosti, ale aj skúšobnú dobu podmienenečného odsúdenia.

Pri zdôvodňovaní odvolania je nepochybne dôležité poukázať aj na tú skutočnosť, že v prípade, ak súd vyhodnotil, že konanie obžalovaného nie je trestným činom, bolo namieste vysporiadať sa s otázkou naplnenia skutkovej podstaty priestupku.

V nadväznosti na vyššie popísané, nemožno súhlasiť so záverom prvostupňového súdu, že skutok nie je trestným činom, lebo nebolo vyvrátené, že obžalovaný odvracal priamo hroziace nebezpečenstvo poruchy zdravia jeho dcéry, keďže podľa môjho názoru priamo hroziace nebezpečenstvo absentovalo a nebolo čo odvracať.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolateľ zastáva názor, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy, nevykonal všetky relevantné dôkazy, atak pochybil, keď obžalovaného V. J. oslobodil spod obžaloby, nakoľko pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky. Navrhol preto, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Vo veci bol určený termín verejného zasadnutia na deň 12.02.2015, pričom na tento termín bol riadne a včas predvolaný obžalovaný V. J., čo preukazuje doručka zo dňa 20.01.2015. Taktiež o uvedenom termíne bol riadne a včas upovedomený aj obhajca obžalovaného JUDr. P. P., čo preukazuje doručka zo dňa 20.01.2015.

Listom zo dňa 09.02.2015 obhajca obžalovaného JUDr. P. P. ospravedlnil ako seba, tak aj osobu obžalovaného a poukázal na existujúcu kolíziu termínu verejného zasadnutia odvolacieho súdu s termínom hlavného pojednávania v trestnej veci obžalovaného K. S. vedenej na Okresnom súde v Nitre, ktorý obdržal skôr. Z tohto dôvodu požiadal o odročenie verejného zasadnutia a vytýčenie nového termínu.

V tejto súvislosti však odvolací súd dáva do pozornosti podstatnú skutočnosť, že obžalovanému bol opatrením Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/11/2013 zo dňa 15.05.2014 ustanovený ako náhradný obhajca JUDr. U. S., ktorý bol riadne a včas upovedomený o termíne verejného zasadnutia odvolacieho súdu, čo preukazuje doručka zo dňa 21.01.2015 a ktorý sa aj riadne na uvedený termín ustanovil.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že ospravedlnenie obhajcu JUDr. P. P. spĺňa zákonom predpísané náležitosti, avšak ospravedlnenie obžalovaného tieto náležitosti nespĺňa. Napokon je potrebné uviesť, že náhradný obhajca sa riadne ustanovil a odvolanie podala ako oprávnená osoba Okresná prokuratúra Malacky. V súlade s ustanovením § 293 ods. 5 Tr. por. teda odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného V. J..

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.02.2015 zástupkyňa krajskej prokuratúry sa v plnom rozsahu pridržiala písomne podaného odvolania a v tomto nemienila ani nič modifikovať. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Náhradný obhajca obžalovaného V. J. JUDr. U. S. uviedol, že súd I. stupňa v prejednávanej veci postupoval veľmi citlivo a s jeho rozhodnutím sa stotožnil. Ďalej zaujal názor, že jeho mandant konal v krajnej núdzi, pretože viezol svojej chorej dcéry inzulín, ktorý veľmi potrebovala. Tým, že obžalovaný pôjde do výkonu trestu, nikomu sa tým nepomôže a väznice sú plné za takúto trestnú činnosť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že podané odvolanie okresného prokurátora je čiastočne dôvodné.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 24 ods. 1 Tr. zák. čin inak trestný, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 24 ods. 2 veta prvá Tr. zák. nejde o krajnú núdzu, ak bolo možné nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom za daných okolností odvrátiť inak alebo ak spôsobený následok je zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozí.

Podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd, po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd I. stupňa vykonal vo veci na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, svoje, avšak vyvodil z neho čiastočne nesprávne závery.

Ku skutkovým okolnostiam:

Trestným rozkazom Okresného súdu v Nitre sp. zn. 6T/12/2012 zo dňa 03.02.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.05.2012 bol obžalovanému V. J. uložený okrem iného aj trest zákazu činnosti v trvaní 4 roky, ktorý začal plynúť dňa 30.05.2012 a má mu uplynúť dňa 30.05.2016.

Následne obžalovaný dňa 25.02.2013 v čase o 08.45 hod. viedol v Malackách na ulici 1. mája osobné motorové vozidlo zn. K. U. s ev. č. MA- XXX CL, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu Malacky, ktorá zistila, že motorové vozidlo viedol bez vodičského oprávnenia a túto činnosť vykonával napriek tomu, že mu bolo vyššie citovaným trestným rozkazom uložený trest zákazu činnosti.

Obžalovaný V. J. v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní priznal, že šoféroval motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia a napriek zákazu činnosti. Svoje konanie obhajoval tým, že jeho dcéra trpí od roku 2011 silnou cukrovkou, v dôsledku ktorej si pravidelne pichá inzulín a v nedeľu večer, keď ju zanesol k jej matke do W. si zabudla inzulínové pero u jeho rodičov vo B. J., kde boli cez víkend. Obžalovaný na vysvetlenie uviedol, že s matkou dieťaťa nežijú v spoločnej domácnosti a na základe ich dohody dcéru máva skoro každý víkend. Dni, keď má dcéru u seba trávi väčšinou u rodičov vo B. J.. On sám býva v Q..

V pondelok, t.j. 25.02.2013 mu v ranných hodinách volala matka jeho dcéry, že si zabudla vo B. J. pero na pichanie inzulínu a je potrebné, aby jej ho čím skôr doručil do školy. Najprv obvolal všetkých známych, avšak ani jeden z nich nemohol hneď ísť autom, ale až za nejakých pár hodín. Obával sa, že ak dcére nebude podaný inzulín mohla by upadnúť do hypoglikemického šoku. V tom strese ráno ho nenapadlo zavolať taxík, navyac nemal pri sebe ani toľko peňazí a rodičia mu nemohli priviezt pero, lebo

boli v práci. Cestou do B. J. bol zadržaný policajnou hliadkou a celú situáciu riešil tak, že zatelefonoval bratovi a dedkovi dcéry z matkinej strany, ktorý sa potom niekde stretli a brat mu odovzdal pero, ktoré bol predtým zobrať u rodičov vo B. J.. Predtým, ako išiel autom sa viackrát bratovi nemohol dovolať.

Dcéra si pichá dva tipy inzulínu, jeden tri krát cez deň, ráno na obed a okolo 17:00 hod. a druhý tip inzulínu si pichá o 20:00 hod. Dcéra používa kvôli tomu dve perá, pričom vo B. J. si zabudla vtedy pero s inzulínom, ktorý si pichá cez deň. Dcéra perá nosí v puzdre. Dcéru viezli k matke v nedeľu večer okolo ôsmej a nočný inzulín si pichla až u nej. Nevie kedy dcéra zistila, že jej chýba druhé pero, jej matka mu volala až v pondelok ráno okolo ôsmej. Matka dcéry má vodičský preukaz ale nešoféruje, nemá auto, auto má len jej manžel, ktorý robí taxikára. S manželom matky dieťaťa sa nebaví a nevie či bol doma alebo nie. Ráno mu volala okolo ôsmej žiadala, aby som zabezpečil dodanie pera pre dcéru do školy. Rodičia v tom čase sú už v práci a brat, ktorý s nimi býva bol tiež v práci a telefón mu nedvíhal, až potom, keď bol zastavený hliadkou polície.

Svedkyňa O. L. vypovedala, že obžalovaný je jej bývalý partner, s ktorým má dcéru U. J.. Spomína si, že približne pred rokom obžalovaný mal na víkend u seba ich dcéru a doniesol ju v nedeľu večer, kedy ju uložila spať a až ráno zistila, že si zabudla u obžalovaného inzulín, ktorý si pichá štyrikrát denne a je pre ňu životne dôležitý. Večer to nezistila pretože ju priniesol okolo 20.00 hod., teda v čase, keď už mala inzulín pichnutý. Hneď na to volala obžalovanému, vynadala mu, že je nezodpovedný a aby inzulín ihneď doniesol, pretože dcére môže prísť zle a nebude to vedieť riešiť. Obžalovaný sľúbil, že inzulín donesie. Zakrátko na to jej volala dcéra mobilom zo školy, že sa najedla a je jej zle. Preto opätovne volala obžalovanému a žiadala ho, aby zabezpečil inzulín pretože ho dcéra potrebuje. Potom sa dozvedela, že obžalovaného zastavili policajti preto volal jej otcovi, ktorý musel ísť k rodičom obžalovaného do Veľkých J. pre inzulín. V tom čase vedela, že obžalovaný má zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá, ale neriešila to, len ho žiadala, aby zabezpečil inzulín pre dcéru.

Svedok Y. K., starý otec U. J. vypovedal, že vnučka U. trpí cukrovkou a z tohto dôvodu si pichá inzulín. Približne pred rokom ho obžalovaný telefonicky požiadal, aby išiel k jeho rodičom vo B. J., ktoré si tam zabudla. Toto urobil a pero vnučke doviezol. Obžalovaný mu vtedy povedal, že on sám nemôže ísť. Pero mu dával v dome jeho rodičov, jeho brat I.. V minulosti sa už viackrát stalo, že vnučka potrebovala rýchlo pichnúť inzulín a to z rôznych dôvodov. Viackrát sa stalo že si zabudla pero aj u nich a musel sa vracat' do W.. Spomína si, že keď pero vnučke doviezol mala už tras a nebolo jej dobre.

Svedok I. J., brat obžalovaného vypovedal, že je síce hlásený k trvalému pobytu v dome jeho rodičov, prevažnú dobu sa však zdržiava u svojej priateľky vo B. J. na K. ulici. Brat mu volal v Pondelok ráno okolo 9.00 hod. alebo 10.00 hod. a žiadal ho, aby pohľadal doma peračník s inzulínovým perom jeho dcéry U. s tým, že po pero príde jej starý otec Y. K.. Preto išiel do domu rodičov a pero K. odovzdal. Domnievam sa, že brat mu volal z toho dôvodu, že nemá vodičský preukaz a býva v Malackách. Je držiteľom vodičského oprávnenia, taktiež aj jeho otec a priateľka, avšak v tom čase aj otec aj priateľka boli autom mimo B. J.. Obaja používajú auto dennodenne v súvislosti s ich prácou. On sám vlastní motorové vozidlo, ale toto je už dlhú dobu nepojazdné a odstavené, keďže nemá na opravu peniaze.

Svedok ppor. Q.. P. S., v prípravnom konaní vypovedal, že je zamestnaný ako starší referent, oddelenia výkonu služby a dopravných nehôd, Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva PZ v Malackách. Dňa 25.02.2013 v čase od 07.00h bol velený do výkonu služby a v čase o 08.45h spozorovali vozidlo K. U., EČ: M.MM-XXH CL, ktorému pri brzdení nesvietilo ľavé brzdné svetlo. Následne ozidlo na ulici 1. Q. v Q. zastavili a kontrolovali, pričom vodič predložil hliadke OP na meno V. J., nar. XX-XX-XXXX, bytom B. J. XXX a doklady od vozidla. Vodič bol vo vozidle sám. Následnou lustráciou osoby bolo zistené, že menovaný ma zákaz činnosti viesť motorové vozidlá do 29.05.2016. Na hlavnom pojednávaní k tomu doplnil, že vzhľadom na odstup času si už nepamätám či obžalovaný nejakým spôsobom zdôvodňoval, že jazdil napriek zakazu činnosti. Obžalovaný sa choval slušne a bol si vedomí protiprávnosti svojho konania. Potom ako ho zastavili a vykonávali lustráciu obžalovaný niekam telefonoval. Obsah telefonátu nevie a ani s kým telefonoval.

Z listinných dôkazov odvolací súd poukazuje na lekárske správy o zdravotnom stave dcéry jeho klienta U. J. (č.l. 53-55) hospitalizovanej v Detskom diabetologickom centre SR pri I.DK LFUK a DFNSP od 11.07.2013 do 26.7.2013 od 08. 10. 2013 do 11.10.2013 a od 21.01. 2014 do 23.01.2014 vystavené Q.. E. X. ošetr. diabetológom a MUDr. K. V., ošetr. lekárom.

Na požiadanie súdu riaditeľstvo Základnej školy kpt. J. K. v W., písomne oznámilo, že žiačka U. J. bola dňa 25. 02. 2013 v škole a vzhľadom na jej zdravotný stav /diabetes / je nutné, aby inzulínové pero mala

vždy pri sebe a v prípade zdravotných problémov ho mohla použiť. Vzhľadom na dlhý časový interval od spomínanej udalosti sa nevedeli vyjadriť k zdravotnému stavu žiačky v danom čase.

Aj odvolací súd po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sa podarilo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať tú skutočnosť, že skutok špecifikovaný v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa sa stal a že sa ho dopustil práve samotný obžalovaný V. J..

Taktiež sa bez akýchkoľvek pochybností podarilo preukázať mimoriadne podstatná skutočnosť a to, že dcéra obžalovaného U. J. trpí ochorením diabetes (cukrovka), v dôsledku ktorého si musí pravidelne aplikovať inzulín formou tzv. inzulínového pera, ktoré si však zabudla u svojich starých rodičov vo Veľkých J., u ktorých spolu s obžalovaným trávila víkend.

Následne sa preukázala aj ďalšia skutočnosť, že dcéra obžalovaného potom, ako prišla do školy a najedla sa, zistila, že uvedené inzulínové pero si zabudla u starých rodičov a začalo jej byť zle.

Napokon sa preukázalo, že dcéra obžalovaného v dôsledku zistenia uvedeného v predchádzajúcom odseku telefonicky kontaktovala svoju matku svedkyňu O. B., ktorá následne telefonovala obžalovanému, vyššie uvedené skutočnosti mu oznámila a výslovne ho požiadala o zabezpečenie inzulínového pera pre dcéru, ktorej hrozilo zhoršenie zdravotného stavu.

Posúdenie krajnej núdze podľa § 24 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 24 ods. 1 Tr. zák. čin inak trestný, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa právnej teórie ide o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, pričom na jej aplikáciu je potrebné kumulatívne naplniť nasledujúce zákonné podmienky:

? nebezpečenstvo priamo hroziace. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že v danom prejednávacom prípade naozaj priamo hrozilo nebezpečenstvo, že dcéra obžalovaného v dôsledku toho, že nemala pri sebe inzulínové pero, upadne do šoku pre nedostatok inzulínu v tele.

V súvislosti s odvolacou námietkou odvolateľa, že nebolo preukázané, že by dcére obžalovaného bezprostredne takéto nebezpečenstvo hrozilo, odvolací súd konštatuje, že nie je možné sa s ňou stotožniť. Už vyššie odvolací súd skonštatoval, že sa podarilo ako výpoveďami, tak i listinnými dôkazmi jednoznačne preukázať, že dcéra obžalovaného trpí cukrovkou, že so u starých rodičov zabudla inzulínové pero, že po konzumácii jedla v škole jej došlo zle a preto kontaktovala svoju matku. Svedok Y. K. totiž potvrdil, že sa menovaná v čase jeho príchodu už triasla.

Za danej situácie nebolo možné vyčkávať až do momentu, kedy by dcéra upadla do šoku, resp. by zamdlela, aby bol naplnený pojem priameho nebezpečenstva. Z výkladu pojmu nebezpečenstvo priamo hroziace je v danom kontexte najdôležitejším pojmom formulácia hroziace. Je teda úplne postačuje, ak takéto nebezpečenstvo hrozí a nevyžaduje sa, aby aj reálne nastalo.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolateľa, podľa ktorých sa mal zdravotný stav dcéry obžalovaného a najmä jeho zhoršenie preukazovať prípadným znaleckým dokazovaním, odvolací súd konštatuje, že nie je možné sa týmto stotožniť. Pri znížení cukru v tele ide o dočasný stav, ktorý možno kompenzovať užitím inzulínu, v dôsledku čoho hladina cukru stúpne tak, že sa pacient cíti komfortne. Takáto situácia práve v danom prejednávacom prípade aj nastala. Dcére bol napokon doručený inzulín, ktorý si aj aplikovala a jej zdravotný stav sa plne stabilizoval. Navrhované znalecké dokazovanie by mohlo konštatovať vyššie podrobne rozvedené skutočnosti.

Odvolací súd teda konštatuje, že tento pojem bol v plnom rozsahu naplnený.

? záujmu chránenému Trestným zákonom. Odvolací súd konštatuje, že život a zdravie svojich občanov Trestný zákon jednoznačne chráni a to až do takej miery, že po rekodifikácii Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. zaradil trestné činy proti životu a zdraviu do prvej hlavy osobitnej časti, aby zdôraznil výraznú preferenciu tejto ochrany.

Odvolačný súd teda konštatuje, že aj tento pojem bol v plnom rozsahu naplnený.

Okrem náležitostí uvedených v § 24 ods. 1 Tr. zák. je však potrebné sa zaoberať skúmaním vylučovacej podmienky uvedenej v § 24 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 24 ods. 2 veta prvá Tr. zák. nejde o krajinú núdzu, ak bolo možné nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom za daných okolností odvrátiť inak alebo ak spôsobený následok je zjavne závažnejší ako ten, ktorý hrozí.

Pre posúdenie tohto prejednávaneho prípadu je potrebné skúmať naplnenie či naplnenie esenciálnej podmienky, či bolo možné priamo hroziace nebezpečenstvo odvrátiť inak.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dcéra obžalovaného volala najskôr svojej matke, ktorá je síce držiteľkou vodičského oprávnenia, avšak nešoféruje. Táto svedkyňa však žije s partnerom, ktorý je taxikárom. Nič jej teda nebránilo, aby telefonovala tejto osobe, aby inzulínové pero išiel vyzdvihnúť a následne aj doručiť práve on.

Ak by ani táto osoba, resp. iné osoby, napr. starí rodičia, rodinní príslušníci obžalovaného či menovanej, resp. iní príbuzní alebo známi z akýchkoľvek dôvodov neboli schopní inzulínové pero doručiť, stále bolo možné využiť možnosť zavolať taxík, resp. odbornú lekársku pomoc alebo prostriedky verejnej dopravy.

Inými slovami povedané, za danej situácie existovali vyššie vymenované možnosti, ktorými bolo možné inak odvrátiť priamo hroziace nebezpečenstvo dcére obžalovaného, ktoré však z neznámych dôvodov využité neboli. Dôvody, pre ktoré neboli využité, však pre posúdenie postupu podľa § 24 Tr. zák. sú právne bezvýznamné, dôležité je, že takéto možnosti odvrátenia vôbec reálne existovali.

V tomto smere je odvolacia námietka odvolateľa ohľadne nenaplnenia podmienok krajnej núdze podľa § 24 Tr. zák. plne dôvodná a odvolací súd sa s touto v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolačný súd preto otázku aplikácie ustanovenia § 24 ods. 1 Tr. zák., t.j. krajnej núdze uzatvára, že súd I. stupňa dôsledne neskúmal vylučovacie podmienky uvedené v § 24 ods. 2 Tr. zák., v opačnom prípade by musel dospieť k záveru, že priamo hroziace nebezpečenstvo bolo možné odvrátiť inak, než konaním obžalovaného popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku súdu I. stupňa, čím v konečnom dôsledku neboli splnené podmienky na postup podľa § 24 ods. 1 Tr. zák.

Posúdenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák.

Okrem vyššie uvedených skutočností bolo však potrebné sa zaoberať materiálnym korektívom predmetnej trestnej činnosti v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 Tr. zák.. Pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatela, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia.

V danom prejednávacom prípade sa síce podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť a to, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal aj samotný obžalovaný. Zároveň je však taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa nejednalo o premyslený a dopredu naplánované konanie. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podstatnú časť vyššie podrobne uvedeného odôvodnenia tohto rozhodnutia, z ktorého vyplávajú dôvody, ktoré viedli obžalovaného k tomu, že konal tak, ako je uvedené a ktoré v konečnom dôsledku výrazným spôsobom znižujú nebezpečnosť jeho konania.

K okolnostiam, ktoré určite znižujú nebezpečnosť konania obžalovaného V. J., určite patrí aj mimoriadne podstatná skutočnosť a to že obžalovaný išiel pomáhať svojej dcére, pričom nekonal svojvoľne, ale o pomoc ho požiadala jeho bývala manželka a matka dieťaťa. To že obžalovaný si z viacerých možností riešenia danej vzniknutej situácie napokon vybral jazdu osobným motorovým vozidlom a to i napriek uloženému zákazu, je z ľudského hľadiska plne pochopiteľné a napokon spoločnosťou aj tolerovateľné.

Napokon bolo pri stanovení materiálneho korektívu brať do úvahy podstatnú skutočnosť a to, že zo strany obžalovaného sa jednalo o ojedinelé vybočenie, pretože v minulosti bol síce jedenkrát súdne trestaný, avšak toto odsúdenie tvorí práve formálny znak prejednávanej trestnej činnosti.

Sťažnostný súd teda otázku materiálneho korektívu uzatvára tým, že konaním obžalovaného nebol tak výrazným spôsobom porušený záujem spoločnosti chránený Trestným zákonom, t.j. záujem spoločnosti na ochrane výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, aby bolo možné skonštatovať, že dosiahol spodnú hranicu určenú pre prečin. Naopak, s poukazom na vyššie podrobne uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného a jeho doterajší spôsob života je možné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., pretože závažnosť žalovaného prečinu je nepatrná.

Súd I. stupňa teda postupoval v rozpore so zákonom, keď sa s vyššie podrobne rozobratými skutočnosťami žiadnym spôsobom nevysporiadal a nebral ich pri svojom rozhodovaní vôbec do úvahy. Ak by tak postupoval, dospel by k záveru, že v prejednanom prípade konanie obžalovaného nebolo takého charakteru a intenzity, aby ho bolo možné začleniť pod skutkovú podstatu žalovaného prečinu, pretože nenapĺňa všetky objektívne a subjektívne znaky žalovaného trestného činu a napokon naopak napĺňa podmienky určené v § 10 ods. 2 Tr. zák., nie však podmienky určené v § 24 ods. 1 Tr. zák.

Čo sa týka odvolacej námietky odvolateľa, podľa ktorej sa súd I. stupňa nevysporiadal s možným posúdením konania obžalovaného ako priestupku, odvolací súd uvádza nasledujúce skutočnosti:

Podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona SNR. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, vedie motorové vozidlo počas zadržania vodičského oprávnenia.

Podľa § 20 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky, nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.

Podľa § 20 ods. 2 citovaného zákona do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.

Obžalovaný V. J. spáchal skutok dňa 25.02.2013, z čoho vyplýva, že tento skutok by mohol byť prejednaný príslušným orgánom ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona a to v lehote do 25.02.2015. Ide o lehotu prekluzívnu, ktorú nie je možné prekročiť.

Odvolací súd však skúmal naplnenie ustanovenia § 20 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého však táto lehota spočíva, ak sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie, čo nastalo v tomto prejednanom prípade.

Podľa § 96b citovaného zákona ustanovenie § 20 ods. 2 v znení účinnom od 1. februára 2014 sa vzťahuje na priestupky spáchané po 1. februári 2014.

Ide o prechodné ustanovenie k novele účinnej od 01.02.2014, ktorou bolo do priestupkového zákona zavedené ustanovenie § 20 ods. 2. V dôsledku zákazu priamej retroaktivity sa však toto ustanovenie môže vzťahovať len na priestupky spáchané až po 01.02.2014, avšak obžalovaný spáchal skutok dňa 25.02.2013, takže sa ustanovenie § 20 ods. 2 citovaného zákona s poukazom a § 96b citovaného zákona nevzťahuje.

Možno teda uzavrieť, že v danom prejednanom prípade správnomu orgánu uplynie prekluzívna lehota na prejednanie priestupku dňa 25.02.2015, t.j. 13 dní od vyhlásenia tohto rozsudku. I v prípade, že by odvolací súd rozhodol podľa § 320 ods. 1 písm. a/ Tr. por.. z dôvodov uvedených v § 280 ods. 2 Tr. por. a vec by postúpil inému orgánu s tým, že žalovaný skutok by mal tento orgán prejednať ako priestupok, správny orgán by nemal absolútne žiadnu možnosť skutok prejednať a išlo by zo strany odvolacieho súdu výlučne o akademický výrok.

Vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy viedli napokon odvolací súd k tomu, že podľa § 321 ods. 1 písm. d./ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe dokazovania vykonaného

prvostupňovým súdom podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaného V. oslobodil spod obžaloby, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.